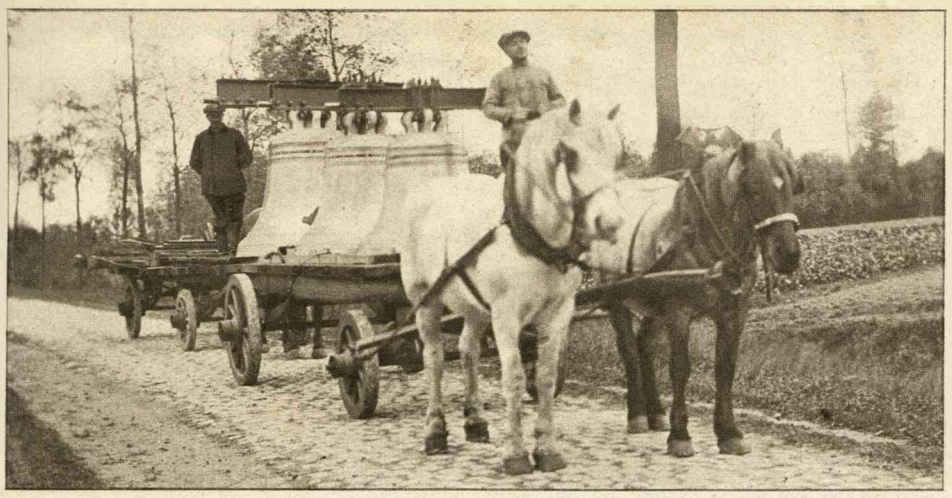
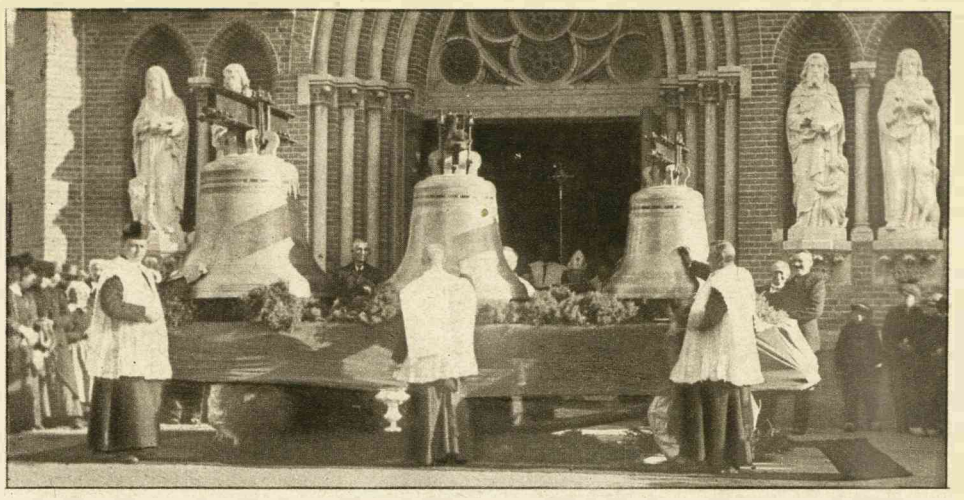
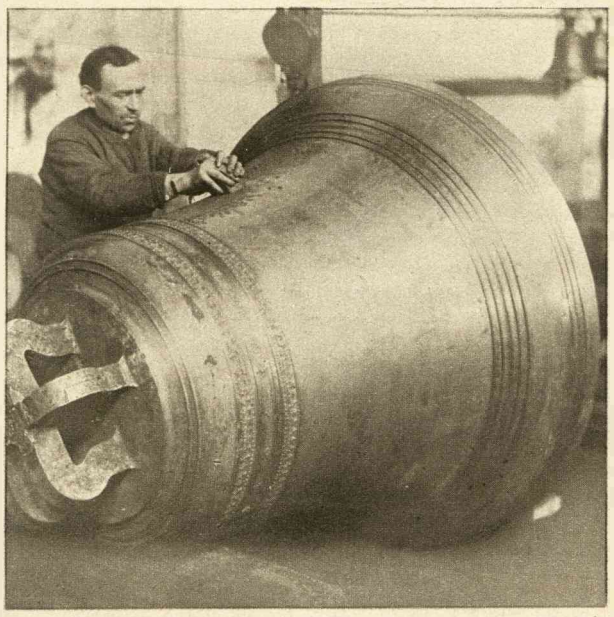

EEN KIJKJE IN EEN KLOKKENGIETERIJ.

Een onzer fotografen heeft deze week een bezoek gebracht aan de bekende klokkengieterij van de Firma Petit en Fritsen te Aarle-Rixtel (N.-Br.) en aldaar de foto's genomen, die wij op deze pagina reproduceeren. Het ligt niet op ons terrein hier een overzicht te geven (in woorden althans) van de wordingsgeschiedenis der klok; evenmin willen wij hier bespiegelingen houden, over het nut der klokken. Wie daar iets meer van wil weten, verwijzen wij naar Schiller's „Lied von der Glocke", waarin haar ontstaan en nut meesterlijk is beschreven. Onze foto's hierboven geven (links) het transport der klokken en (rechts) de plechtige wijding. *(foto's V.F.B.)*

De klok, zooals zij uit den vorm komt, wordt afgeschuurd en gladgemaakt. (*V.F.B.*)

de maire. Zijn geest was te veel met andere dingen bezig, om nu aan een paar soldaten aandacht te kunnen wijden. Een oogenblik later kwam hij echter op een inval.

„Villette," zei hij, „zeg Barret dat hij hen beiden bij burger Gilbert herbergt. Dat kan in 't belang der Republiek zijn!"

Villette pinkte veelbetekenend, terwijl hij de deur sloot en ging naar beneden, de „Marseillaise" fluitende.

In de kamer beneden, waar de maire zijn ambtsplichten vervulde, vond hij de beide soldaten, wachtende op het kwartier dat hun zou worden aangewezen.

Beiden waren gekleed in de blauwe republikeinsche uniform met zwarte slobkousen, doch waar de een (een groote zware kerel, wiens lichaamsbouw van enorme kracht getuigde) beladen was met zak en ransel en in onverschillige houding op zijn geweer leunde, droeg de ander, een jonger man met een net en aangenaam voorkomen, slechts een zwaard en de wollen epauletten van een officier. Gouden epauletten waren afgeschaft als te zeer in strijd met de leer der Gelijkheid en Broederschap.

Aan den anderen kant van het ongezellige lokaal bevond zich een lange tafel met papieren overladen, waaraan de secretaris Barret zat te schrijven. Hij was een jonge man met bleek gelaat, een air van beschaving en hoewel hoogst eenvoudig, toch zoo smaakvol gekleed, dat Villette er den aristocraat uit proefde.

„De burger maire verlangt dat je deze blauwrokken zult inkwartieren bij burger Gilbert," zei Villette op zijn ruwe wijze tot den bleeken secretaris.

Barret knikte en doopte de veder in den inkthoorn.

„Ik zal er voor zorgen! Deze brieven zijn juist aangekomen. Een is van het Comité de Salut Public en meldt de aankomst hedenavond van den burger afgevaardigde Danton. De burger maire moet hiervan oogenblikkelijk worden verwittigd. Wil je hem den brief brengen?"

Villette nam het schrijven stilzwijgend aan met een houding, die zijn geringschatting voor den secretaris duidelijk te kennen gaf.

Toen hij het vertrek verlaten had, boog de heer Barret zich over zijn papieren heen; na eenige oogenblikken rees hij op en gaf den beiden wachtenden soldaten de gevraagde biljetten.

„U wordt ingekwartierd bij burger Gilbert, Rue Nationale. 't Is de derde straat aan uw linkerhand en . . . ."

„Ik ken den weg," viel de officier in.

De secretaris keek verrast op, maar zei niets. Ondervinding had hem geleerd, dat menschen die het minst zeiden, het langst leefden in die tijden.

* * *

Als zij het huis verlaten hadden en zich langs de kaai naar hun kwartier spoedden, barstte de jonge officier opeens in een schaterlach uit.

„Foei, Simon! Denk eens na! Mijn mededinger wijst mij als verblijf het huis van Gilbert aan. Hij had verstandiger gedaan, eerst mijn naam te vragen. Gilbert zei dat hij een man was om te vreezen. Bah!"

„St!" waarschuwde de hercules, terwijl hij nauwlettend rondom keek. „Wanneer zul je toch eens leeren niet zoo luidruchtig te wezen? 't Zal je op een goeien dag je hoofd nog kosten, reken daarop. Overigens zie ik geen reden voor je uitbundige vroolijkheid. Het beest zal niet zoo heel veel tijd meer noodig hebben om zijn vergissing in te zien en maires hebben een onaangename manier om hun fouten te herstellen."

„Bah! Morgenavond zijn we vertrokken!"

„Maar als hij nu vandaag nog bemerkt, dat hij kapitein André heeft ingekwartierd bij burger Gilbert?"

„Welnu, wat zou dat? Hoorde je dien pennelikker niet zeggen dat Danton van avond in Honfleur komt?

Als 't noodig is, beroep ik me op hem. Hij is geen dorpsmagistraat en een soldaat der Republiek zal bij hem gerechtigheid vinden."

„Gerechtigheid!" herhaalde Simon min of meer toornig.

„Wat heb je aan gerechtigheid als Brutus den beschuldigenden vinger op jou richt?

Gerechtigheid, mijn vriend, is het synoniem van guillotine! Je schijnt je nog geen goed denkbeeld gevormd te hebben van de wijze waarop men tegenwoordig hier gewoon is recht te doen!"

„Bah, wat ben je zwartgallig, Simon. Hoe kom je zoo?"

„Zwartgallig of niet, ik zeg je dat het zaak is voorzichtig te zijn! Ik houd er niet van mijn leven op die manier in de waagschaal te stellen!"

„De duivel haal jou, Simon!

Waarom moet een goed patriot zoo'n onaangenaam mensch als jij tot reisgezel hebben?

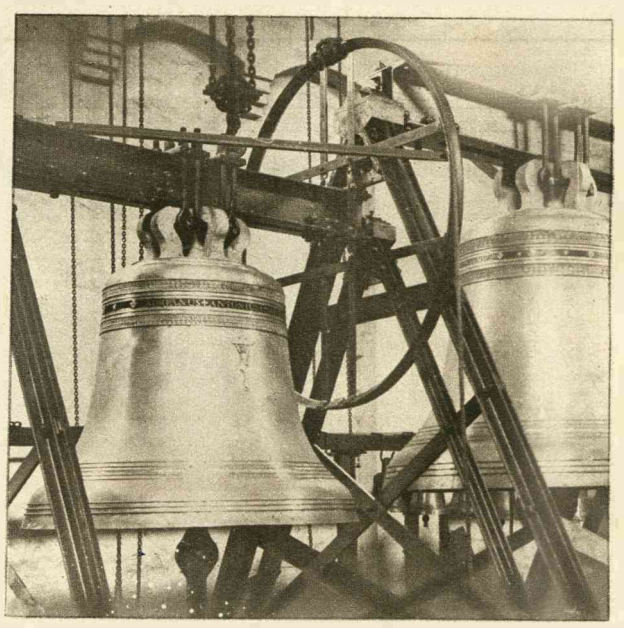
Kijk de zon eens heerlijk schijnen. En morgen is 't mijn trouwdag.

Wie praat er dan van guillotines?"

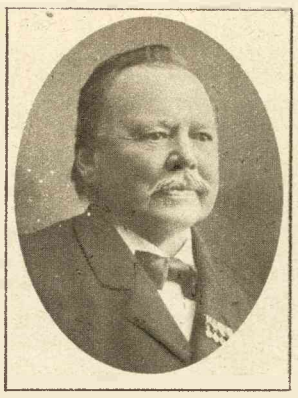
Simon gromde wat en stilzwijgend liepen de beide mannen voort, tot ze de Rue Nationale bereikt hadden.

II.

Jeannette verwelkomde haar bruidegom met tranen van vreugde, terwijl Gilbert het een prachtige grap vond, dat Brutus onwetend André naar hem had verwezen.

De klokken, bijna gereed, zijn opgehangen, om de zuiverheid van den klank te kunnen onderzoeken. (*V.F.B.*)

A. S. H. BOOMS. †

MR. DR. F. L. G. Z. M. VONK DE BOTH.

GENERAAL PEDRO NEL OSPINA.

Te 's-Gravenhage is plotseling in den ouderdom van 74 jaar overleden de gepensionneerd luitenant-kolonel van het O.-I. leger de heer A. S. H. BOOMS. — Tot burgemeester van Tilburg is benoemd de heer mr. dr. F. L. G. Z. M. VONK DE BOTH, voorheen secretaris dezer gemeente. — Tot nieuw gezant van Columbia bij ons hof is benoemd generaal PEDRO NEL OSPINA.

50-JARIG BESTAAN VAN DEN LEIDSCHEN SCHOUWBURG.

Maandag 29 November was het juist een halve eeuw geleden dat de Leidsche Schouwburg door de „Leidsche Schouwburgvereeniging" in gebruik werd genomen. Ter gelegenheid van dit heuglijk feit gaven „Die Haghespelers" een feestvoorstelling van „De Quinneys" van Oachel voor 'n dicht-bezet huis. — Onze foto geeft een intérieur-opname van den schouwburg, genomen tijdens de voorstelling. (*V.F.B.*)